

Arrest

nr. 126 396 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2014.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die *loco* advocaat L. STORMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

1.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 19 september 2013. Derhalve is 21 oktober 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 3 januari 2014 ingediende beroep laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het gegeven dat de verzoekende partij weigerde de in ontvangst name van de beslissing te ondertekenen en dat de gemeente achteraf de bestreden beslissing nogmaals naar de verzoekende partij gestuurd heeft, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De weigering om een stuk voor kennisname te ondertekenen die niet ingegeven is door overmacht, doch het gevolg is van een vrije wilsbeslissing, houdt niet in dat er geen rechtsgeldige betekening is gebeurd. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er overmacht was.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 april 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 mei 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 24 maart 2014 opgenomen grond, stelt zij het niet eens te zijn met de laattijdigheid van het verzoekschrift. Zij stelt pas op 5 december 2013 in kennis te zijn gesteld van de bestreden beslissing. Zij stelt in juli te zijn opgeroepen om naar het politiebureau te komen, maar heeft daar geen kennis genomen van de beslissing noch heeft ze deze ingekeken, zij heeft ook geweigerd te tekenen. De politie heeft echter gehandeld alsof de beslissing werd ingekeken en heeft vermeld “weigert te ondertekenen” maar dit klopt dus niet. Zij merkt op dat er een strafklacht hieromtrent werd ingediend bij de politie en bij het comité P, maar legt hier geen bewijs van voor.

De verwerende partij verwijst naar het administratief dossier.

De verzoekende partij merkt nog op dat in het verzoekschrift, p. 5, in randnummers 15 en 17, “november” gelezen moet worden als “december”.

1.2 De Raad stelt vast dat op de akte van kennisgeving, die gedateerd is op 19 september 2013 en zich in het administratief dossier bevindt, het volgende vermeld wordt: *“Heeft beslissing niet ondertekend. Wij bezorgden betrokkene een afschrift van deze beslissing door deze op zijn naam in de brievenbus op zijn adres achter te laten.”* Verder dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier een *“synthesedocument telefoongesprek”* van 15 oktober 2013 bevindt, waarbij de Vreemdelingendienst Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende vraag stelde: *“De advocaat laat mij weten dat er een beslissing zou genomen zijn in juni 2013. Wij hebben niets gekregen.”* De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde hierop het volgende: *“Er werd een bijlage 21 genomen. Ik fax ze nogmaals door.”*

De Raad stelt vast dat uit de vermelding op de akte van kennisgeving niet met zekerheid blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk kennis heeft genomen van de bestreden beslissing, daar deze niet de gebruikelijke vermelding *“weigert te tekenen”* bevat, maar slechts stelt dat de beslissing niet ondertekend werd en dat een afschrift in de brievenbus van de verzoekende partij werd achtergelaten. Het is niet duidelijk waarom de verzoekende partij de beslissing niet overhandigd zou hebben gekregen en het aldus nodig was een afschrift van de bestreden beslissing in de brievenbus van de verzoekende partij achter te laten, ook al weigerde zij deze te tekenen. Zodoende bestaat alleszins twijfel over het feit of de betrokken vermelding moet begrepen worden als gelijk of gelijkwaardig aan de vermelding *“weigert te tekenen”* en of de verzoekende partij daadwerkelijk kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beslissing, hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk betwist. Daarnaast

stelt zich de vraag hoe het kan dat de Vreemdelingendienst Leuven, die de bestreden beslissing op 19 september 2013 ter kennis zou hebben gebracht aan de verzoekende partij, iets minder dan een maand later, op 15 oktober 2013, aan de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt dat de advocaat van de verzoekende partij heeft laten weten dat in juni 2013 een beslissing zou zijn genomen en vervolgens aangeeft dat zij (de Vreemdelingendienst Leuven) niets gekregen heeft. Ook op grond van dit gegeven dat blijkt uit het administratief dossier, bestaat minstens twijfel over het feit dat op 19 september 2013 een rechtsgeldige kennisgeving zou hebben plaatsgevonden.

In dit verband dient dan ook op het volgende te worden gewezen.

Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd, is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend, ook al legt geen uitdrukkelijk voorschrift de individuele aanzegging op (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 459). De *in casu* bestreden beslissing van 28 juni 2013 moest bijgevolg aan de verzoekende partij worden betekend.

Een overheidsakte is slechts rechtsgeldig betekend als alle relevante elementen van de beslissing ter kennis van de betrokkene zijn gebracht, met andere woorden als de belanghebbende is ingelicht over alle wezenlijke bestanddelen van de beslissing (RvS 8 maart 1993, nr. 42 154). De betekende overheid mag ook onder een andere vorm kennis geven, zoals door middel van een brief waarin de strekking van de beslissing weergegeven wordt. Zo moet de betekening van een beslissing die formeel gemotiveerd dient te worden, niet alleen de beslissing zelf, maar ook de redenen voor die beslissing omvatten. Wanneer een beslissing gemotiveerd moet zijn, maakt die motivering formeel deel uit van de beslissing, zodat de beslissing slechts regelmatig is aangezegd aan de belanghebbende indien kennis wordt gegeven, niet alleen van het beschikkend gedeelte van de beslissing maar ook van de redengeving ervan (o.c., nr. 461). *In casu* is de bestreden beslissing een beslissing die gemotiveerd moet zijn, namelijk op basis van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op basis van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt niet dat de beslissing van 28 juni 2013 die de verzoekende partij blijkens haar verzoekschrift wenst aan te vechten, beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, geheel of gedeeltelijk ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij. Het gevolg hiervan is dat de beroepstermijn nog niet is ingegaan (RvS 27 januari 2006, nr. 154 223), omdat deze pas ingaat bij kennisgeving van de motieven (RvS 8 maart 1993, nr. 42 154; RvS 17 juni 2004, nr. 132 571).

Een beroep ingesteld vooraleer de beroepstermijn begint te lopen is om die reden niet ontvankelijk (o.c., nr. 418 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij wel tijdig een beroep heeft ingediend tegen de brief van 28 juni 2013 die haar op 4 of 5 december 2013 is ter kennis gebracht en die zij als stuk 12 bij haar verzoekschrift voegt, maar dat deze brief geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is, gezien deze slechts een instructie aan de gemeente betreft tot kennisgeving van de beslissing van 28 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is niet ontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de vraag naar de al dan niet ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET